

[Annelise Gottfredsen]

må forhandles i hele samfundets interesse, parterne kan ikke undvære hinanden. Men debatten kan ikke i offentligheden få et fornuftigt forløb, så længe vi kun har den ene parts oplæg, der efter det oplyste tyder på en betydelig bevægelighed. Denne fremgangsmåde kan naturligvis ikke fortsætte. Ved den socialdemokratiske gruppeformands udtalelser i går er debatten blevet løftet op i et nyt plan, og man må spørge, om man kan lægge andet i denne erklæring om oplægget fra regeringens side end et diktat.

Denne usikkerhed kan naturligvis ikke fortsætte. Vi må derfor kræve, at regeringen redegør for sine egentlige hensigter, og jeg vil med henvisning til hr. Heinesens udtalelser anmode denne om nu at forklare, hvad der egentlig er regeringens hensigter, og om vi stadig efter disse udtalelser kan forvente en reel forhandlingsvilje fra regeringens side.

Maisted (FP):

En aftale indgået med den danske stat bør overholdes. Omverdenen, især den vestlige verden, kan jo få det indtryk, at Danmark er ved at udvikle sig til en socialistisk vasalstat eller bananstat, som ingen kan indgå en aftale med. Udtrykket »danmarkisering« bliver internationalt et udtryk for upålidelighed.

Fremskridtspartiet vurderer A. P. Møllers offentliggjorte tilbud positivt. Tilbuddene viser, at A. P. Møller ønsker at tilgodese den danske befolknings interesser, uanset at A. P. Møller kunne have holdt sig strengt til de indgåede aftaler. Jeg mener også, at regeringen her bør offentliggøre sit forhandlingsoplæg, for det er fuldstændig urimeligt, at vi skal mangle dette oplæg for at kunne vurdere, hvad det er, regeringen vil. Vi har nok indtryk af, at den siger, at den ikke vil socialisere A. P. Møller, men på den anden side vil den bruge forskellige lovgivninger til at øve et pres, der er lige så godt som at nationalisere virksomheden.

Man har beklaget sig over, at aktiviteten ikke har været stor nok, og samtidig anfører man det synspunkt, at A. P. Møller og DUC kun er ude på at tømme Nordsøen inden år 2012. Altså klart modstridende argumenter. Ligesådan når det drejer sig om erstatninger: der er tale om enorme fortjenester, men kun et lille beløb skal udbetales i erstatning. Det er jo klart ting, der strider imod hinanden.

Det er også fremført af en af hr. Wilhjelmets venner, hr. Davis, at det, man interesserer sig for, ikke så meget er at få råolien pillet op af Nordsøen, men den efterfølgende forretning. Det vil sige, at man risikerer, at regeringen bagefter nationaliserer raffinaderier, og at staten går ind i salg og distribution af olieprodukter. Så kommer den i konkurrence med meget store virksomheder, og dér er vi helt sikre på, at de eneste, der bliver tabere i det spil, er de danske skatteydere.

Det væsentlige ved dette er selvfølgelig, at hvis vi får en udvikling, hvor store erhvervsvirksomheder risikerer at blive nationaliseret i Danmark, så kan det give os vanskeligheder med at få den fornødne kapitalimport til landet, og det vil igen undergrave samfundsøkonomien.

Alt i alt er der bestemt ingen grund til at støtte socialdemokratiets eller hr. Wilhjelmets intentioner om at indføre en socialistisk stat her.

Kalnæs (SF):

Spørgsmålet om vor energiforsyning her i Danmark og dermed spørgsmålet om de danske energiresourcer er blevet helt afgørende både for vores forsyningsikkerhed og for landets økonomiske situation. For at kunne bedømme fordele og ulemper ved ekspropriation af eneretten til at udvinde de danske energiresourcer er det nødvendigt at se på de eksisterende forhold.

Der findes ifølge energiredøgørelsen fra 1979 kendte og anslåede ressourcer i Nordsøen på omkring 100 mill. t olie og 170 mia m³ naturgas. Det svarer rundt regnet til vores energiforbrug i 14 år med den hastighed, vi bruger energi med i dag. Med de nuværende priser vil det give en værdi over årene på 280 mia kr. Det er ikke en nutidsværdi, men en værdi, der vil fremkomme over de næste mange år, efterhånden som olie og gas udvindes og forbruges.

Tallet på de 280 mia kr. er baseret på officielle vurderinger af mængderne af olie og gas. Vurderingerne indbefatter anslåede ressourcer, men disses størrelse vurderes stadig opad, og der er derfor ingen grund til at tro, at disse vurderinger fra 1979 er overdrevent optimistiske – tværtimod. Der er heller ingen, der er i tvivl om, at priserne på olie og gas vil stige også i fremtiden, så man kan roligt